

храна на почващия да се издига културенъ българинъ, а заедно съ това и неговитѣ нарастващи нужди. Същността на началната ни литература изобщо е делитанството, защото творци по призвание и нуждната култура, сжвсемъ почти, или малко можемъ посочи. Едничката цѣнна и пълна съ сжжровища остава само народната поезия. Въ послѣдствие българската литература редъ фази на развитие претърпява и днесъ тя е приела вече по идеенъ и оформенъ видъ.

Не много отдавна чуждитѣ течения, изобщо, бѣха чужди намъ, а днесъ се срещатъ на пѣтъ и подъ пѣтъ все по-голѣми и нечувани „новости“, които понякога довеждатъ и сжщия творецъ до недоумѣние: дали самъ той разбира онова което твори.

Разбра се заедно съ появилитѣ се модернистични течения, появиха се и тѣхни ревностни защитници-апологети, които обявиха дуелъ на „рутинното“ въ нашата литература, коренни реформи и преобразувания на всичко що се пише и твори. Съ своята новота на образъ, стихове и постижения—тѣ стигнаха до нечуванъ скандалъ и варваризъмъ като безпощадно кжлчеха и обезобразяваха родния на езикъ, като го поставяха въ безисходно особено положение, кждето нищо не се разбира, нищо не се долавя, всичко е суетно и пусто. Почнаха много да подражаватъ на своитѣ западни брата, като съ това не допринесоха нищо ново, нищо оригинално здраво. Тѣхнитѣ чудновати рожби биваха всѣкога, неразбираеми, дори и за самитѣ тѣхъ. Тѣ нѣмаха довѣрие въ себе си, защото всичко онова, което говорѣха бѣ само случайна игра на думи и нищо друго. Чудно ли е че Гео Милевъ бѣ и единъ отъ тития новотари въ литературата. Ето: става толкова време вече, отъ както се подвизава съ своитѣ *везни, алманаси, периодични издания* и нищо наистена не даде. И какво ли хубаво и оригинално написа той? Какво допринесе за развоя на българската литература? Гео както се роди, така и ще си умре, защото неговото ново творчество во бѣ нечута гавра, небивало кощунство съ нашата бѣдна литература. Той не допринесе нищо ново, той не даде нищо което да може да подчертае неговите прѣголеми праздни усилия и не напраздно се чакаше от всички, тихото но залѣзване на тая отначало блѣскава услепителна звезда.

Следъ Гео се родиха още. Неговия примѣръ зарази и другитѣ и заредиха се още много следъ него: цела фалнга, които както се явяваха, така и изгасваха, безъ да оставятъ дълбока следа въ литературата. Но Николай Райновъ донесе наистена нѣщо ново, защото преди всичко е бзсъмнено, творецъ и най-важното: не му липсва дарование. Той не